

det ærede Medlem just satte denne Defension stort højere, end jeg satte den.

Der var dernæst et enkelt Punkt endnu, som jeg gerne vilde omtale. Det ærede Medlem kom først med en Ytring om, at, naar der i Insubordinations- og Respektsfridighedssager blev Spørgsmaal om en Defension fra en civil Mands Side, og han da vilde drage den Side af Sagen frem, som jo er af stor Betydning, hvorledes den paagældende fornærmede Officer — hans Kaptajn, tror jeg det ærede Medlem sagde — havde opført sig, om han ikke var bleven ved at opirre og udæste den paagældende saa længe, at han til sidst forløb sig, — vilde man i Krigsretten sige: Nej, saadan noget kunne vi ikke finde os i at faa fremdraget her, lad os beholde det inden for vor egen Kreds. I den Anledning skulde altsaa den civile Defension være særlig ilde stillet. Det tror jeg nu slet ikke. Jeg maa nemlig gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad han maatte ikke har Blik for, at med Hensyn til Respekts- og Insubordinationsforseelser fra de underordnedes Side og med Hensyn til Fornærmelser eller Mishandlinger eller slikt fra de overordnedes Side, hvile de militære Strafferetsbestemmelser paa de selv samme Principper, og fra Militæretatens Side er man lige saa stærkt interesseret i at faa fat i en foresat, der behandler sine undergivne slet, som man er i at faa fat paa en underordnet, der har opført sig respektfridig og insubordineret. Sagen er den, at det er en Kendsgerning, som ærede Medlemmer alle ville kunne forslaa, at skal man opretholde Disciplinen inden for Militæretaten, saa er den første Betingelse, at de underordnede behandles forsvareligt og godt, thi der er ikke nogen sikrere Vej til at øbelægge Disciplinen i en militær Afdeling, end at de underordnede stadig føle sig traadte for nær, traadte paa Tærerne. Det er en Kendsgerning, og det er den, der har ført til, at det normale er, at den mindste Straf for en foresat, som faar en undergivent, er 30 Dages Vagt-arrest. Det er denne Opfattelse, der fører til disse strenge Straffe, og jeg tror ikke, at der i Militæretaten er nogen særlig Tilbøjelighed til at lægge Fingrene imellem, naar en overordnet virkelig har opført sig uforsvarlig lige over for en undergivent. — Hertil skal jeg indstrænke mig.

Formanden: Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Naar den ærede sidste Taler foretog en Rettelse lige over

for en Ytring, jeg har tilladt mig at fremkomme med om, at Manglen af en Appellinstans var Lovforslagets svageste Punkt, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg har hørt Ytringen saaledes og noteret den saaledes. Men naar det ærede Medlem siger, at han ikke har udtalt sig paa denne Maade, men derimod sagt, at Manglen af en Appellinstans er det svageste Punkt ved den nuværende militære Retsordning, højer jeg mig selvfølgelig for hans Rettelse. Jeg er imidlertid lige saa glad ved den sidste Form som ved den første, thi naar det er Tilfældet, at det svageste Punkt ved den nuværende militære Retspleje er Manglen af en Appellinstans — og jeg tror det, naar et saa sagtyndigt Medlem som det ærede Medlem udtaler det, lige som jeg ogsaa før har sagt det — skulde det saa ikke være rigtigt, at vi først og fremmest tage Sigte paa at afhjælpe dette det svageste Punkt? Det ærede Medlem sagde, at det er vanskeligt at blive enig, og navnlig vanskeligt at blive enig om at indføre en saadan Appellinstans. Hvorfor skulde det være saa vanskeligt, da det jo erkendes, at det er det svageste Punkt, og man fra alle Sider stiller sig velvillig til en saadan Institutions Indførelse. Hvorfor skulde vi ikke kunne prøve paa at gøre et Forsøg? Der har jo ikke været gjort noget hidtil; lad os da gøre et Forsøg i Stedet for at arbejde paa at indføre et Forsvar, som adskillige sige ingen Ting er, og som andre Medlemmer sige, er værre end det, vi allerede have, og gør Skade i Stedet for Gavn.

Rudsen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet angaaende dette Lovforslag, er det ikke for at gaa ind paa dets Enkeltheder eller paa de Virkninger, Lovforslaget i dets Enkeltheder vil medføre. Jeg er ikke i Stand til at kunne gaa dybere ind derpaa, dertil har jeg ikke tilstrækkelig Sagkundskab. Men naar jeg har begæret Ordet, er det, fordi det forekommer mig, at der gennem den Diskussion, der her føres, gaar en pessimistisk Aand, saaledes at man faar det Indtryk, at man ikke ønsker det her foreliggende Lovforslag gennemført og heller ikke tror, at der vil komme noget ud af Forhandlingerne, som er i Stand til at kunne forbedre de bestaaende Forhold. Det kan være, at jeg tager fejl i denne Opfattelse; det kan være, at man i Virkeligheden kunde faa en Forbedring af den militære Retspleje ud af denne Forhandling, skønt man ikke sympatiserer med det foreliggende Lovforslag. Men jeg har imidlertid som sagt faaet den Opfattelse, at man meget stærkt tvivler om, at der ud af Forhandlingen vil komme et Resultat